

Balla Zsuzsanna

Glossza József Attila Medáliák 2. című versére

'Porszem mászik gyenge harmaton,'
Hangya hintáz árvalányhajon,
szélcsend jajong a bokrokon,
tejcsepp tócsáll az asztalon –

'lukas nadrágom kézzel takarom,'
foszlott anyagát nem siratom,
megstoppolja majd őrangyalom,
inkább védene, de nem hagyom –

'a kis kanász ríva öleli át'
mint vadszőlő a vén körtefát,
bő ingujjába fojtva sóhaját,
siratja sosemvolt birtokát,

'kővé varázsolt tarka malacát –'
elfelejtett, meglopott igazát,
s mint ütött-kopott vánkösát
feje alá gyűri bánatát –

'zöld füst az ég és lassan elpirul,'
korom bársonyára alkony csókja hull,
málló nappalokra éjszaka simul,
a romlás mulat, csak ropja konokul –

'csöngess, a csöngés tompa tóra hull,'
kopogj, a kapu zárja megszorul,
nézz, pillantásod az enyembe fúl,
zokogj, könny-gyöngyöd elgurul –

'jéglapba fagyva tejfehér virág,'
galamb csőrében törött olajág,
tűzben edződő haldokló parázs,
százszor megtörve az az egy varázs –

'elvált levélen lebeg a világ –'
ökörnyálra fűzött remény-virág,
ághegyen sírdogál egy pislaláng,
minden egészségünk tört szilánk –

Állomás

Ködöt rostál a nap,
Vén fákról könny pereg.
Összekapaszkodnak
füstszagú fellegek.

Az álmos állomás
kopott és meleg.
Nem leplezi mocskát,
hóvárón szendereg.

Vágyból valóságba
fut a sínvégtelen.
Álmom felé rebben
és befut a szerelem

Te

Az étel elomló íze vagy,
madár csőrében a mag,
virágfürt akác homlokán,
ábrándos, lusta délután,
utazónak templomtorony,
rév, hová éjjelre tér a komp,
szűkölködőnek tányér leves,
vigasz, mi bánatban felkeres,
menedéket nyújtó fogadó,
párna, pille álmokat hozó,
mondatban szó, betűn ékezet,
belőlünk táplált emlékezet,
pillér vagy sorshidam alatt,
bogáncs, mi lelkembe tapadt.

A folyó felől fúj a szél

Borzongás ölel, esteledik,
a folyó felől fúj, s apró
szúrásokkal csíp a szél.

Jól hangozna,
ha azt mondanám,
mesél. De nem!
Csak fúj közömbösen.
S még úgy se!
Csak fúj a folyó felől.

A vízre árny vetül.
Törzsek fehérlenek,
kopár óriások,
nem kísértének,
csak őrzik
a dermedt délutánt.

A mese, ha van, belőlünk nőtt
egy véletlen napon,
talán április volt a naptároidalon,
de lehetett bármikor, egyre megy,
nem érinti a lényeket.
Amúgy meg? Nem is mese,
és csapda se.
Tény, valódi, sőt igaz.
Te vagy és én vagyok.
Tegyük úgy, mint a nagyok!
Kéz a kézben, kart karba öltve,
a korlátról könyökölve,
nézzük a vizet, a folyót, a fákat,
a tengert, a kék eget,
vagy azt se, csak legyünk,
vegyünk egymás mellett
lélegzetet. Lehet?

Becsukjam a szemem,
hogyan lássalak?

Belső mozi, szélesvásznú
pillanat vetül. Vetíteni tán
kevés a kép. Őrizni elég.

Ha fázol, neked adom
rénszarvasos sálam melegét,
az első beszélgetés forró ütemét,
az álom verítékét egy nélküled-hajnalon,
a csokoládéízt az ajkamon,
a csendeket, amikor beszélni
nem kell és nem lehet.

Fázhatnak is, a feltétel adva van.
A folyó felől – még mindig – fúj a szél.

De a remegés forró,
hasztalan gyöngyözi homlokom a láz:
rózsája a legszebb ismert virág.

Sütő Fanni Zakopane

Ez Zakopane. Ahol csodák
díszítenek minden fakoronát.
Itt tényleg minden megtörténhet,
a józan ész és a törvények,
amik máshol igazak talán,
itt csupán árnyak esti házak falán.
Az égen mindig telihold ragyog,
s mese-közel vannak a csillagok
a sísánc tetején állva,
s eggyé váltok, mint sör és málna
a pohár alján egy kiskocsmában.

Alíz Csodaországba tévedt.
De már csak emlékek és képek
maradtak neki, mert minden más
elfogyott, mint házunkról a mézeskalács.